

РОЗДІЛ 1

Родина Рузвельтів

Блейн насолоджується променями ранкового сонця, з кланням тягнучи скейтборд по сходах до кампусу. Хлопець милується пальмами та симпатичними однокласниками, що в самих лише бікіні розляглися на рушниках у траві, удаючи, що читають. Він навчається в коледжі Університету Санта-Клари лише кілька місяців, але вже вирішив, що ніколи не поїде з Каліфорнії. Його рідне місто, Вашингтон, округ Колумбія, з постійно багнистими дорогами, залежністю від статусу і влади, з нудними старими мармуровими будівлями, не має нічого спільного з Каліфорнією.

Він зупиняє скейт і підбиває його ногою так, що той злітає вгору, просто йому в руки, — трюк, який він відпрацьовував ще з дня заїзду. Біля Кемпізі-холу натовп: якесь видовище.

Він помічає свого приятеля Марка Вонґа.

— Що сталося? Протипожежні навчання?

Марк заперечно хитає головою.

— Я не знаю. Усіх вигнали з гуртожитку. Це схоже на рейд секретної служби або що.

Блейн переводить погляд на чотири позашляховики, припарковані на стоянці перед входом. На чоловіків у темних костюмах, що виструнчилися там.

Ух. Як Блейн міг забути? Сьогодні ввечері починаються батьківські вихідні.

— Це просто передовий загін моєї мами.

Блейн закочує очі.

Марк перетравлює почуте, потім його погляд спалахує.

— Це до біса круто, чувак. Вона, типу, важлива персона чи що?

Блейн знижує плечима. Він дивиться, як двоє стриманих чоловіків з навушниками похмуро зиркають з-понад сонцезахисних окулярів. Вони «обожують» увагу.

Блейн обертається до свого друга, криво посміхається.

— Дивись.

Він дістає шнурок, знаходить невеличкий пристрій, прикріплений до брелока, потім спрямовує лазерну указку на одного з агентів. На грудях чоловіка з'являється маленька червона цятка. Минає лише мить — і з позашляховика вилітає ще кілька агентів.

Галас натовпу гучнішає в міру того, як розгортається драма. Потім усі усвідомлюють, що це не лазерний приціл снайпера. Провідний агент Служби дипломатичної безпеки здалеку завважує Блейна і прямує до нього.

— От лайно, — каже Марк, швидко відступаючи, коли масивний агент з похмурим обличчям стає перед Блейном.

Велетень має такий вигляд, ніби залюбки вдарив би студента, але натомість простягає до нього руку.

— Це не гра, — єдине, що він каже.

Коли Блейн не віддає йому лазерну указку, агент вириває шнурок з його руки. Хитаючи головою, чоловігя провадить:

— Ваша мати чекає в гуртожитку, у вашій кімнаті.

Ну що ж, слід уже пройти через це.

— Побачимося в Бенсоні на обіді, — каже Блейн Маркові.

На шляху до Кемпізі один із хлопців з гуртожитку дає Блейну «п'ять», наче це була найпохальніша річ, яка коли-небудь траплялася в його житті.

Усередині це місто-привид. Старшої дівчини, зазвичай роздратованої й неприязної, зараз нема на посту чергової.

Стіл для настільного футболу нікого не цікавить, натовп не вболіває за гру. Крісла порожні. Блейн простує коридором. Біля його кімнати стоїть інший мамин охоронець.

Агент майже непомітно киває, дозволяючи Блейнові ввійти. Матері не видно — слід пройти вузьким коридором до крихітної будки, яку Блейн називає своєю домівною. Хлопець чує, що вона розмовляє з кимось по телефону — як завжди.

Він на мить затримується в коридорі, прислухаючись.

— Я не знаю, чому ми говоримо про це, — каже його мати в слухавку. Комусь, хто, як завжди її співрозмовники, у глибокому лайні. — Дурниці, Генку. Це нісенітниця.

Блейн розуміє, що на зв'язку його батько.

— Це прописано в нашій угоді. У мене батьківські вихідні.

Спадає важка тиша. Градус напруження підвищується. Звична сварка між ними.

— Справді, Генку? Справді? Тоді я сподіваюся, що вони вб'ють і мене, щоб я більше ніколи не чула твого клятого голосу.

Блейн замислюється, задкує і з гучним звуком упирається скейтбордом у стіну, щоб жінка почула.

— Привіт, мамо, — каже він.

Вона стоїть до нього спиною, ніби збирається з думками. Потім обертається. Одягнена в один зі своїх звичних службових костюмів, який чомусь робить її ще вищою. Темне волосся, що спадає до шиї, як завжди, бездоганне.

— Любий, як справи? — У її голосі жодного сліду від того напруження, яке відчувалося кілька секунд тому. — І це все? «Привіт, мамо»? Підійди й обійми мене.

Вони напружено обіймаються.

Блейн уловлює слабкий аромат її жасминових парфумів, який ненадовго переносить його в дитинство. Ось мама співає поппісеньки, вставляючи власні безглузді слова, коли вони їдуть додому з Малої ліги. Ось вона кружляє в танці,

а Блейн б'є у свої іграшкові барабани бонго. Ось вона навіть дивиться з ним «Губку Боба», стверджуючи, що Сквідвард — її улюблений персонаж. А потім з'явилася ця нова відповідальна робота. Винагорода за її голову через цю нову відповідальну роботу. Жахливе зникнення Блейна на чотири дні. І розлучення. Здавалося, що кожний стрес покривав її шаром лаку, запаковуючи у тверду, позбавлену радості шкаралупу.

Йому цікаво, як довго вона критикуватиме його зачіску, одяг. Вуса, що їх, за наполяганням братства, до якого вступає, він відростив, бо, мовляв, схожий на Гусака з фільму «Найкращий стрілець».

На диво, вона просто каже:

— Я в захваті.

— Від чого?

Вона пильно дивиться на нього.

— Від можливості провести з тобою час. Познайтися з твоїми друзями. Познайтися з іншими батьками.

Блейн киває й не відповідає.

— А для батьків є якийсь порядок денний? — Вона робить паузу. — Неважливо, Пол знатиме.

Пол — керівник її апарату. Найуслесливіший вашингонець, який вам коли-небудь траплявся.

— Сьогодні буде вечерея з моєю проєктною групою, — каже Блейн.

У кожному гуртожитку першокурсників розбивають на невеликі групи по п'ять-шість студентів. До кінця року вони мають виконати спільний проєкт, але більшу частину часу просто розважаються.

— Ти вже пообідав? — запитує мама.

— Я маю зустрітись з друзями в їдальні, — каже він, сподіваючись, що вона не ображатиметься.

— Це чудово. Насправді я мушу зробити кілька дзвінків у другій половині дня. Тож побачимося ввечері?

Він згідно киває.

— Може, перед вечерею поголиш той персиковий пушок над губою?

Ось і воно.

— Не можу, це стосується братства.

Вона супитьсь.

— Принаймні одягни чисту сорочку.

Ще одні міцні обійми, і він іде геть.

Залишившись сама в кімнаті, Синтія робить очищувальний видих. Батько Блейна таки цілковитий та остаточний *мудак*. Єдина причина, з якої Генк бажав поїхати на батьківські вихідні замість неї, — це бажання покарати її.

У кімнату заходить Мітч, головний у команді її агентів.

— Усе гаразд? — запитує він, прискіпливо її оглядаючи.

Він досвідчений спостерігач, і від нього мало що можна приховати.

На цій роботі, серед цих чоловіків — навіть серед своїх підлеглих або тих, кому довіряє, як Мітчеві, — вона навчилася ніколи не виявляти слабкості.

— Просто Генк — це Генк, — каже вона.

Озивається телефон, жінка дивиться на екран: текстове сповіщення з університету. За кілька місяців перебування Блейна в Санта-Кларі вона помітила одну річ: адміністрація зловживає системою сповіщень.

Синтія читає текст уголос.

— Тут написано: «Тривога: якась людина без встановленого місця проживання махає ножем у барі “Сім-одинадцять” на Бентон-стріт».

Мітч перевіряє власний телефон — імовірно, трекер на пристрої Блейна.

— Бівіс досі в кампусі, він нікуди не пішов.

Вони зробили помилку, дозволивши Блейну самому обрати собі кодове ім'я. Блейн вибрав Бівіс — з якогось ідіотського мультфільму, який вони з батьком вважали кумедним.

— Людина без встановленого місця проживання? — каже Мітч, повторюючи повідомлення так, ніби не чув таких слів.

— Я й забула, що ти не знаєш ліберальної мови. — Вона дозволяє собі всміхнутися. — Термін «безхатченко» вочевидь має негативну конотацію — багатьма сприймається як синонім злочинця. А ми б не хотіли, щоб хтось думав, що людина без встановленого місця проживання, яка махає ножем, є злочинцем.

Мітч хитає головою.

Синтія оглядає кімнату. З міркувань безпеки кімната Блейна одномісна, одна з небагатьох таких у гуртожитку. Ліжка стоїть на підвищенні. Поруч мініатюрний холодильник, куди вона вирішує не заглядати. На маленькому письмовому столі коробка з протеїновими батончиками, листівка з написом грецькими літерами «Батьківські вихідні». На листівці світлина, мабуть, приміщення братства, з вікна другого поверху звисає простирадло з гігантським написом: «Наші батьки можуть випити більше, ніж ваші».

— Пам'ятаєш часи, коли ти міг подрімати в будь-який час? Коли не мав жодних обов'язків? Коли міг привести когось у свою кімнату посеред дня?

Синтія кладе руку на ліжко, натискає на тонкий матрац, випробовуючи його.

Мітч стримує натяк на усмішку. О, так, він пригадує.

— Ти бачив ті смішні вуса, які його братство змушує відрощувати?

— Це краще, ніж те, що змушували робити новачків у мої часи, — каже агент.

Мітч був хлопцем з братства. Це все пояснює.

— Ти єдиний, хто чергує в коридорі?

Вона перехоплює його погляд.

Він знову перевіряє телефон і ствердно киває.

— Ну, якщо ми збираємося трахатися, як студенти, то краще поквапитися, — каже вона, повертаючись до нього спиною, задираючи спідницю і стягуючи трусики.

У їдальні Блейн устромляє пластикову виделку в тарілку з бурито. Навпроти нього за довгим столом сидить Марк, перед ним — тарілка з крихітною купкою їжі. Марк — здоровезний чувак. Наставник новачків дав йому прізвисько Томмі-бой, як у старому фільмі¹. Воно пасує йому не лише тому, що Марк схожий на актора Кріса Фарлі — хоча й має дещо азійські риси, — а й тому, що він жартівник. Тож вони з Блейном швидко потоваришували. Щоб пережити вступ, тобі потрібен друг.

Марк відкушує великий шматок піци і з повним ротом запитує:

— То ці чуваки, типу, мусять усюди ходити з твоєю мамою?

— Так. Вони фактично живуть із нами з мого п'ятого класу.

— Чому? Що за...

— Моя мама працює в Державному департаменті. Ми скинули бомбу на якогось чиновника з ворожого уряду, і вони призначили нагороду за її голову.

— Нічого собі.

— Вона хотіла, щоб команда була тут зі мною, а я категорично проти. Батько мене підтримав.

¹ «Томмі-бой» (також «Тюхтій Томмі») — американська комедія 1995 року з Крісом Фарлі й Девідом Спейдом у головних ролях. (Тут і далі прим. перекл.)